

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

CIV. Nabuchodonosoris metamorphosis in bestiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

NARRATIO CIV.
NABUCHODONOSORIS METAMORPHOSIS IN BESTIAM.

Daniel. 4.

Anno Mundi 3463. 3464. ante Christum 590. 589.

Fulmina altissimas feriunt arbores, & nemo hominum citius à divina fulminatur vindicta, quàm is, quem altum effert superbia. Defunctis eò, quod narravimus, periculò Hebræis proceribus, nova Danieli oblata est occasio, Numinis, Nominisque Judaici insigni documento illustrandi, Somniabat iterum Tyrannus Babylonius (soler enim DEUS somniantibus quoque loqui) ob oculos suos obversari arborem tantæ proceritatis, nubes ut vertice contingeret, foliorum explicatu latè terram inumbraret, magnæque fructuum turgescens ubertate, nidum volucris, habitaculum bestijs, omnique mortalium generi escam suppeditaret. Videbatur Voluptas ipsa frondoso sub tecto posuisse sedem; adeò blandiebantur omnia. Sed ò nimium brevis amœnitas! adest subitò de cœlo Genius Excubitor, divinæ minister providentiæ, minacique voce præcipit, succidi arborem, amputari ramos, dissipari folia, dispergi fructus, stirpis duntaxat radice relictâ, denuo in fructus pullulaturâ. Addit cœlestis præco explicationem Symbolo; denuntiâtque eum, quem denotat arbor, talia fata sub;

NAR.

subiturum, vinciendum ferro, & omnibus cœli injurijs expositum, silvas inter & feras, herbis septenniō pascendum. Turbârunt non regem modò, sed Daniele quoque, somnij interpretem, tam dira ostenta, subeunte animum Vatis commiseratione simul & admiratione, ex tam insolenti tantæ fortunæ commutatione; regem nuper potentissimum, opibus & delicijs affluentem, magnæ orbis parti imperantem, in bestiam deformandū, vinculis constringendū inque silvas expellendū. Cunctanti exponere triste vaticiniū addit animū rex jam modestior, & ad cœli decreta excipienda paratior. Explicat horrida portenta Daniel, & per fatalem arbore diversas regiae fortunæ vices ostendi declarat; summam Babylonij monarchæ felicitatem in extremam calamitatem mutatum iri; non tamen esse fatorum vim tam ineluctabilem, ut mitigari non possint pijs animi pœnitentis supplicijs, & liberali stipe in egenos sparsa. Etiam Numinis iras auro flecti. Nihil quantum apud cœleste Tribunal posse, partem in utramque, pauperum gemitus; faceret nunc pecuniarijs elargitionibus Advocatos, quos exactiōnibus reddidisset Actores. Demitteret sublimes illos spiritus, & cogitaret regnum quâmcunque potens, sub graviore tamen regno esse. Facile persuasit Orator, cui terror audientiam fecit: Nabuchodonosor minaci cœlo clypeum obijcit, liberalitatem in egenos. Et verò suspenderunt fatalem iactum eleemosynæ, modesto non minùs animo, quàm larga manu erogatæ; sed non diutius annuō spatiō, redeuntem quippe ad insiti fastūs arroganti-

tiam Regem, securis de cœlo intentata, dejecit.
 E regio fortè solaris urbis Babylonæ splendorem
 & amplitudinem demirabundus contemplabatur,
 elatusque tanta molium & extructionum magnifi-
 centiâ, videbatur sibi humanum fastigium super-
 gredi, caputque novus Enceladus sideribus inferre.
 Et nonne, inquit, hæc est Babylon, quam ego,
 Mundi jam antè miraculis adnumeratam, tantis
 molitionibus instauravi, ut omnibus orbis operibus
 prodigiosorem efficerem. Vix arrogans & præ-
 tumidum verbum ex ore fluxit, cum cœlesti quasi
 fulmine divinæ vindictæ sideratus & percussus, de
 potestate mentis dejectus est. Eum, qui Dijs sese
 miscuit, ultrix Nemesis ne hominem quidem esse
 patitur. Repit per terram quadrupes, qui bipedum
 neminem sibi parem sustinuit: furit in obvios quos-
 que, qui ne DEO quidem pepercit; vinculis con-
 stringitur ferreis, qui superbo gentes omnes impe-
 rio frenare credebat. Quid multis? Nabuchodo-
 nosor nuper hominibus omnibus altior, instar be-
 stiæ, pronus in pastum abijcitur, fugit tecta, silve-
 stribus se feris aggregat, totoque septenniô, saltus
 & avia manibus pedibusque perreptat, incondi-
 tum aliquid stridens, capillis & unguibus in mo-
 rem aquilarum excrecentibus, totumque corpus
 horrificantibus. Non ita tamen formam & figuram
 hominis perdidit, ut bestiæ induerit; corrupta
 phantasia leonem aut ursum sibi finxit, & efferavit
 in animo, quidquid humanum erat.

Sic fuit edomandus fastus tyranni, terræ cœlo-
 que insultantis. Inter feras denique factus mitior,
 & abjecto in humum corpore, demissior, oculos,
 quod

quod ipsa miserantis DEI fuit, in altum sustollit, arrogantia suae Vindicem agnoscit illum, praedicatque, cuius potentiae par nulla potestas; cuius iudicij resistendi nulla facultas. Itaque sibi restitutus, etiam DEO, regnoque restituitur. Expletō namque septem annorum decursu, [quo temporis intervallo *Evilmerodachus* filius interregnum administravit] ab Optimatibus requiritur, scepro, solidoque redditur, id potissimum agente Danielis sapientia, auctoritateque. Annum, non amplius, superavit, Princeps inter summos numerandus, hoc maximè, quod Daniele Ministerum & Historicum sortitus, per eum habuit, ut in hominum memoria, & DEI, ut creditur, vivat, Beatorum albo adscriptus. Tanti fuit, aberrantem, ad se ipsum rediisse, & qui sese nescierat in homine, didicisse in bellua. Amiserat se Nabuchodonosor inter assentationes in Aula, reperit se inter solitudines in silva; per insaniam, ad sanam mentem, & agnitionem tam sui, quam DEI pervenit. Allusit huc Siracides cap. 6. & exemplis monuit. *Nonte extollas in cogitatione animae tuae, velut taurus:* [cornupeta ceteras pecudes fugans, sternens, exagitans, uti fecit Nabuchodonosor] *ne forte elidatur virtus tua per stultitiam* [ne imperium & robur tuum evertat stulta superbia, uti evertit Nabuchodonosorem] *& folia tua comedat, & fructus tuos perdat*, [splendorem & opes regias perdat, quod contigit Nabuchodonosori] *& relinqueris velut lignum aridum in eremo* [destituaris amicis, familiaribus, subjectis, omnique humana ope & solatio, quod expertus est Nabuchodonosor, qui se-

num ut bos comedit, & ut bos, rore caelesti permaduit. Daniel 4. Ita scilicet rationem homini aduersa restituunt, quam nimia felicitas non raro aufert.

NARRATIO CV.

DANIEL SACRIFICULORUM BELI IMPOSTURAM DETEGIT; SUPERSTITIOSUM DRACONEM OCCIDIT; AD LEONES DAMNATUR.

Daniel. 14.

Anno Mundi 3473. ante Christum 580.

REmpublicam & aulam adeunti prima debet esse cura, placere DEO. Nabuchodonosori vivis exempto, successit in regno Evilmerodachus filius; apud quem cum Daniel non minore polleret gratia, quam apud parentem valebat, quotidianus ad regiam mensam conviva affidens; omnem moverunt Aulici lapidem, ad hominem Iudæum evertendum. cujus rei efficiendæ non multò post occasionem sunt nacti. Accidit enim, ut sermo incideret de Belo Babyloniorum Deo, quem in effigie intus lutea, foris ærea adorabant; ad ejus cultum cum Daniele Rex invitaret, [uti que palatinorum invidiâ eam technam adornante, neque enim Regi Danielis inexplorata erat religio] illé